

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 28 april 2010 in
zaak nr. 09/41536 in het geding tussen:

en

de minister van Justitie

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 maart 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 15 oktober 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 april 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister van Justitie bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 mei 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 27 oktober 2011, waar de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. M.G. Evers, advocaat te Leiden, en de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel; hierna: de minister), vertegenwoordigd door mr. J.M.K. Frijters, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, zijn verschenen. De zaak is ter zitting tegelijkertijd behandeld met zaak nr. 201104254/1/V4.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de enige grief betoogt de minister, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdeling bij haar aanvraag om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen (hierna: de EG-verblijfsvergunning) diende over te leggen om krachtens artikel 17, eerste lid, onder h, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in aanmerking te komen voor vrijstelling van het vereiste een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) te bezitten. Nu de vreemdeling niet in het bezit is van de EG-verblijfsvergunning, komt zij niet in aanmerking voor voormelde vrijstelling. Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat hij desondanks nader onderzoek had dienen te doen naar de status van de vreemdeling in Spanje, aldus de minister.

2.2.1. Op grond van de richtlijn nr. 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (Pb EU 2004 L 16/44; hierna: de richtlijn) kan aan een vreemdeling door een lidstaat de status langdurig

ingezetene worden toegekend. Wanneer de status wordt toegekend, verstrekt de desbetreffende lidstaat een EG-verblijfsvergunning. In punt 11 van de considerans van de richtlijn wordt vermeld dat een dergelijke EG-verblijfsvergunning aan strenge technische eisen moet voldoen om misbruik te voorkomen. Volgens artikel 8, derde lid, van de richtlijn wordt deze verblijfsvergunning afgegeven in de vorm van een sticker of van een afzonderlijk document, die voldoen aan de voorschriften en het standaardmodel van Verordening (EG) nr. 1030/2002 van de Raad van 13 juni 2002 betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfsvergunningen voor onderdanen van derde landen (Pb EG 2002 L 157/1; hierna: de verordening). In de rubriek "soort vergunning" vermelden de lidstaten "EG-langdurig ingezetene". Uit artikel 14, eerste lid, van de richtlijn volgt dat een onderdaan aan wie de status langdurig ingezetene is toegekend onder voorwaarden aanspraak kan maken op verblijf in een tweede lidstaat. Tot die voorwaarden behoort ingevolge artikel 15, eerste en vierde lid, van de richtlijn dat in die tweede lidstaat een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning wordt ingediend die vergezeld gaat van onder meer de EG-verblijfsvergunning. Artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 voorziet voor een vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning in een vrijstelling van de plicht om over een mvv te beschikken.

2.2.2. Niet in geschil is dat de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. Evenmin is in geschil dat zij een door de Spaanse autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd bezit, die voldoet aan de vormvereisten van de verordening, maar waarop niet de aantekening "EG-langdurig ingezetene" is vermeld. Voorts is niet in geschil dat de door het Spaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken afgeven verklaring, gedateerd 3 oktober 2008, (hierna: de verklaring), waarop is vermeld dat zij de status van langdurig ingezetene bezit, niet voldoet aan de vormvereisten van de verordening.

2.2.3. Artikel 8, derde lid, van de richtlijn vermeldt uitdrukkelijk aan welke vormvoorschriften een document moet voldoen en welke aantekening daarop moet worden vermeld om te kunnen worden aangemerkt als EG-verblijfsvergunning. Reeds omdat de vreemdeling, anders dan ingevolge artikel 15, vierde lid, van de richtlijn is vereist, bij haar aanvraag geen document heeft overgelegd dat aan deze vereisten voldoet, heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat zij niet ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 is vrijgesteld van de verplichting bij haar aanvraag een mvv over te leggen. Dat uit de door de vreemdeling bij haar aanvraag overgelegde verklaring blijkt dat zij de status van langdurig ingezetene bezit, kan - wat daarvan verder ook zij - hieraan niet afdoen. Deze verklaring voldoet immers niet aan de vereisten die de verordening en de richtlijn stellen om als EG-verblijfsvergunning te kunnen gelden.

2.2.4. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 is uitsluitend de houder van een EG-verblijfsvergunning vrijgesteld van de verplichting over een mvv te beschikken. De duidelijke en niet voor meerdere uitleg vatbare tekst van deze bepaling biedt geen aanknopingspunt aan te nemen dat een vreemdeling aan wie de status langdurig ingezetene is

toegekend, maar die niet beschikt over een EG-verblijfsvergunning eveneens van deze verplichting is vrijgesteld. Reeds hierom heeft de minister terecht geen grond gezien bij de beoordeling of de vreemdeling ingevolge deze bepaling is vrijgesteld onderzoek te - laten - doen naar de bij de aanvraag overgelegde documenten, dan wel bij de Spaanse autoriteiten navraag te doen naar de status van de vreemdeling. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 15 oktober 2009 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die gelet op hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep - samengevat weergegeven - betoogd dat zij door de weigerachtige houding van Spanje om haar het juiste verblijfsdocument te verstrekken in bewijsnood verkeert. Zij heeft gesteld in Spanje, in het district Murcia, te hebben gevraagd om afgifte van een verblijfsdocument dat voldoet aan de vereisten, neergelegd in artikel 8, derde lid van de richtlijn, maar heeft enkel de verklaring gekregen. Voorts heeft zij aangevoerd dat Spanje de richtlijn niet tijdig geïmplementeerd heeft en hiervoor door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen bij het arrest van 15 november 2007, in zaak nr. C-59/07 (www.curia.europa.eu) ook is veroordeeld. Onder deze omstandigheden had de minister onderzoek moeten doen naar de door haar overgelegde documenten, dan wel bij de Spaanse autoriteiten navraag moeten doen naar haar status, aldus de vreemdeling.

2.4.1. De Afdeling begrijpt het beroep van de vreemdeling aldus dat zij de minister verzoekt de verplichting een mvv over te leggen met toepassing van de zogenaamde hardheidsclausule, neergelegd in artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, buiten toepassing te laten. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer in de uitspraak van 9 december 2003 in zaak nr. 200306704/1; JV 2004/63), komt de minister bij de toepassing van de hardheidsclausule een ruime beoordelingsmarge toe. Als beleidsuitgangspunt geldt hierbij dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke individuele gevallen wordt gehonoreerd. Het is daarbij aan de vreemdeling de feiten en omstandigheden waaruit volgt dat van zodanig geval sprake is aan te voeren en zo nodig te staven. De weigering om toepassing te geven aan de hardheidsclausule zal de toetsing in rechte slechts niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat de minister daartoe niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten.

2.4.2. Het vorenstaande laat onverlet dat de minister op grond van het beginsel van unietrouw, verwoord in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie, gehouden kan zijn in het kader van de toepassing van de hardheidsclausule nader onderzoek te - laten - verrichten, bijvoorbeeld, indien een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt niet in het bezit te kunnen komen van de EG-verblijfsvergunning, omdat een lidstaat de richtlijn niet of niet op juiste wijze heeft geïmplementeerd, dan wel daaraan niet op juiste wijze toepassing geeft. Een enkele stelling van een vreemdeling

dat hij in bewijsnood verkeert, omdat een lidstaat weigert om een EG-verblijfsvergunning te verstrekken, is daartoe evenwel onvoldoende.

2.4.3. De vreemdeling heeft, samengevat en zakelijk weergegeven, verklaard dat zij naar Spanje is gereisd en aldaar heeft verzocht om afgifte van een EG-verblijfsvergunning. Zij heeft deze stelling echter niet met objectieve gegevens gestaafd. De vreemdeling heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt in bewijsnood te verkeren, als hiervoor bedoeld.

2.4.4. Nu de vreemdeling derhalve niet heeft gestaafd dat zij als gevolg van de door haar gestelde weigerachtige houding van de Spaanse autoriteiten om op juiste wijze toepassing aan de richtlijn te geven, in bewijsnood verkeert, kan niet worden gezegd dat de minister daarin niet in redelijkheid geen grond voor toepassing van de hardheidsclausule heeft gezien.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 28 april 2010 in zaak nr. 09/41536;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

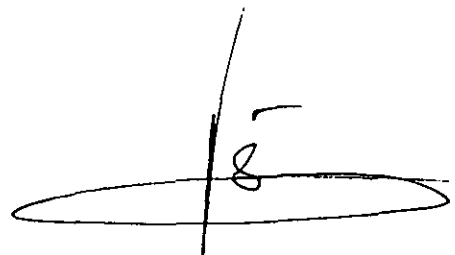
w.g. Van Loon
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 januari 2012

284-643.

Verzonden: 18 januari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Afdeling 3, enkelvoudige kamer

Regnr.: AWB 09/41536 BEPTDN

UITSPRAAK ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet

in het geding tussen

eiseres, V-nummer
gemachtigde, mr. M.G. Evers, advocaat te Leiden,

en

de minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde
mr. C. Brand.

Vreemdelingenbewaring

**VERWERKT IN
INDIS**

IND lokatie:			
Individueelrecht (Awb)			
Uitd ontvangstdatum:			
Brieft:			
IND ontvangst	28 APR 2010		
Individueelrecht (Awb)	kiesende ten kantore van haar		
Registratie in	naam m.d.w.	datum:	unit:
INDIS			
Invoer-	naam m.d.w.	datum:	unit:
controle			

I PROCESVERLOOP

Eiseres is geboren op [] en heeft de Marokkaanse nationaliteit. Zij verblijft als vreemdeling in Nederland.

Bij brief van 19 januari 2009 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), onder de beperking 'arbeid in loondienst'.

Op deze aanvraag is door verweerder op 6 maart 2009 afwijzend beslist. Eiseres heeft tegen dit besluit op 1 april 2009 een bezwaarschrift ingediend. Op 15 oktober 2009 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief van 10 november 2009 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 15 april 2010. Eiseres is aldaar in persoon verschenen en werd bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II OVERWEGINGEN

1 Verweerder heeft de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'arbeid in loondienst' afgewezen omdat eiseres niet beschikt over een tewerkstellingsvergunning. In de beslissing op bezwaar heeft verweerder aan eiseres tegengeworpen dat zij niet in het bezit is van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), er niet een van de vrijstellingsgronden van artikel 17 van de Vw 2000 of van artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit

Regnr.: AWB 09/41536 BEPTDN

2

2000 (Vb 2000) van toepassing is en er voorts geen gronden zijn toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 (de hardheidsclausule).

2 Eiseres stelt zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte haar aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd heeft afgewezen omdat zij niet beschikt over een geldige mvv. Zij voert in dit verband onder meer aan dat aan haar in Spanje een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene is verstrekt. Eiseres verwijst in dit verband naar artikel 8 van de Richtlijn 2003/109/EG (Richtlijn), en met name artikel (de rechtbank leest: lid) 3. Eiseres ziet niet in waarom het door haar overgelegde document geen geldige Spaanse verblijfsvergunning zou zijn.

Ten slotte beroept eiseres zich op een zaak waarin een soortgelijk document als hetgeen eiseres heeft overgelegd, wel is aanvaard als een document waaruit blijkt dat een verblijfsvergunning als EG langdurig ingezetene is verstrekt.

3 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van die wet worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

In artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aantal categorieën vreemdelingen vermeld, waarvan de aanvraag niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, onder h, van de Vw 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het betreft, de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen die is afgegeven door een andere staat die Partij is bij het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

Artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn, bepaakt dat lidstaten de status van langdurig ingezetene toekennen aan onderdanen van derde landen die legaal en ononderbroken sedert vijf jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van het verzoek op hun grondgebied verblijven.

Ingevolge artikel 8, derde lid, van de Richtlijn, mag een lidstaat door middel van afgifte van een sticker of afzonderlijk document een EG-verblijfsvergunning afgeven. Deze vergunning wordt afgegeven volgens de voorschriften en het standaardmodel van Verordening (EG) nr. 1030/2002 van de Raad van 13 juni 2002 betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfsvergunningen voor onderdanen van derde landen. In de rubriek "soort vergunning" vermelden de lidstaten "EG-langdurig ingezetene".

4 De rechtbank overweegt het volgende.

4.1 Niet in geschil is dat eiseres niet beschikt over een geldige mvv. Evenmin is in geschil dat het Spaanse verblijfsdocument dat eiseres ten behoeve van haar aanvraag heeft bijgevoegd, niet voldoet aan de vormvereisten van de Verordening (EG) nr. 1030/2002 van

Regnr.: A WB 09/41536 BEPTDN

3

de Raad van 13 juni 2002 (een pasje met daarop de aanduiding 'Residente de larga duración-CE').

Ter onderbouwing van het standpunt dat eiseres EG-langdurig ingezetene is, heeft zij bij haar aanvraag een document van de Spaanse autoriteiten, namelijk het Ministerio del Interior/Dirección General de la Policía y de la Guardia Civil van 3 oktober 2008 overgelegd, waarop wel de aantekening 'Residente de larga duración-CE' is opgenomen. Uit dat document blijkt dat eiseres sedert 19 juni 2002 op basis van tijdelijke verblijfsvergunningen in Spanje heeft verbleven en dat haar met ingang van 19 juni 2007 een verblijfsvergunning voor opbepaalde tijd ('Indefinida') is verleend.

De rechtbank overweegt dat de vraag of eiseres rechten ontleent aan de Richtlijn in beginsel ter beoordeling staat aan de Spaanse autoriteiten. Het enkel overleggen van een Spaanse verblijfsvergunning waarop de aantekening 'EG-langdurig ingezetene' niet staat vermeld is derhalve in beginsel onvoldoende om de status van eiseres als langdurig ingezetene aan te tonen.

Nu eiseres naast de verblijfsvergunning echter ook het bovengenoemde document van het Spaanse Ministerio del Interior heeft overgelegd, heeft eiseres haar stelling dat zij in het bezit is van de status EG-langdurig ingezetene nader onderbouwd. Daarnaast heeft eiseres aangevoerd dat de Spaanse autoriteiten haar het gevraagde pasje niet geven en voorts weigeren een verklaring af te geven dat zulks het geval is. De enkele stelling van verweerder dat de verblijfstitel op het pasje dient te staan en dat het door eiseres overgelegde document niet de waarborgen uit de Richtlijn bevat om fraude te voorkomen, is onvoldoende om het door eiseres overgelegde bewijs te passeren. Eiseres is als gevolg van de opstelling van de Spaanse autoriteiten in bewijsnood geraakt en zij beschikt niet over de middelen om daarin verandering te brengen. Hierbij overweegt de rechtbank dat verweerder zich niet op het standpunt heeft gesteld dat de echtheid van het overgelegde document niet te beoordelen valt. Evenmin heeft verweerder aan eiseres tegengeworpen dat niet kan worden uitgegaan van de inhoudelijke juistheid van het overgelegde document. In het kader van de zorgvuldige voorbereiding had verweerder, alvorens te beslissen op de aanvraag, meer informatie dienen te vergaren omtrent de verblijfsstatus van eiseres, bijvoorbeeld door nadere informatie op te vragen bij de Spaanse autoriteiten. In het kader van een deugdelijke motivering had verweerder dienen in te gaan op de door eiseres aangevoerde omstandigheid dat de Spaanse autoriteiten in de regio rond Murcia, waar eiseres in Spanje woonachtig was, geen pasje met de status 'EG-langdurig ingezetene' verstrekken en aangeven dat genoeg dient te worden genomen met een verklaring zoals door eiseres overgelegd. Nu verweerder dit niet heeft gedaan is het besluit onzorgvuldig tot stand gekomen en onvoldoende gemotiveerd.

Bovendien acht de rechtbank het rechtens niet aanvaardbaar dat de gerechtvaardigde belangen van eiseres bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning in Nederland zouden moeten wijken voor het algemene belang van fraudebestrijding ten aanzien van verblijfsvergunningen, nu verweerder haar in dat opzicht, als eerder overwogen, geen verwijt of voorbehoud heeft gemaakt. Het beroep is derhalve gegrond.

4.2 Met betrekking tot het beroep op het gelijkheidsbeginsel overweegt de rechtbank dat eiseres weliswaar heeft gesteld dat in een vergelijkbare zaak genoeg is genomen met een soortgelijk document als dat van eiseres, doch dit blijkt niet uit de door eiseres overgelegde stukken. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel kan derhalve niet slagen.

Regnr.: AWB 09/41536 BEPTDN

4

5 De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,-- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 437,-- en een wegingsfactor 1).

Regnr.: AWB 09/41536 BEPTDN

5

III BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

- 1 verklaart het beroep gegrond;
- 2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3 bepaalt dat verweerder een nieuw besluit op het bezwaarschrift neemt;
- 4 veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 874,- en bepaalt dat deze kosten aan eiseres worden betaald;
- 5 gelast dat de Staat der Nederlanden als rechtspersoon het door eiseres betaalde griffierecht ad € 150,- vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. J.W.H.B. Sentrop, in tegenwoordigheid van de griffier mr. I.M. Bijvank.

Uitgesproken in het openbaar op 28 april 2010.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (nadere informatie www.raadvanstate.nl).

Afschrift verzonden op: **23 APR. 2010**

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

26 MEI 2010

ZAAKNR. 201005222

AAN: P.W. DE BONT

BEHANDELD: DD: PAR:

Postadres: Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag
Telefoon 070 779 4901
Fax 070 779 4288

Onderdeel	Proces Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	Vestiging Den Haag
Doorkiesnummer	mr C. Brand
Datum	(070) 779 4281
Ons kenmerk	26 mei 2010
Uw kenmerk	9001.05.0150
Bijlagen	2
Onderwerp	Hoger beroep Minister van Justitie alsmede verzoek om een voorlopige voorziening /

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 28 april 2010, verzonden op 28 april 2010, met kenmerk AWB 09/41536.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Minister van Justitie gehouden een nieuw besluit te nemen. Nu de Minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen, verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

mr. B.M. Kristel, senior procesvertegenwoordiger

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

26 MEI 2010

ZAAKNR. 201005222

AAN: P.W. DE BONT

BEHANDELD: DD: PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. B.M. Kristel
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van
28 april 2010, met kenmerk Awb 09/41536

Inzake:

met kenmerk 9001.05.0150
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr. M.G. Evers
advocaat te Leiden

Proces
Procevertegenwoordiging
Den Haag

Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30020
2500 GC Den Haag

mr. C. Brand
70 779 4281

1. Inleiding

De Minister van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 28 april 2010, verzonden op 28 april 2010, met kenmerk AWB 09/41536 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 15 oktober 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen een nieuw besluit op het bezwaarschrift te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1 Op 19 januari 2009 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), onder de beperking "arbeid in loondienst".
- 2.2 Bij besluit van 6 maart 2009 heeft de Staatssecretaris van Justitie deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Op 1 april 2009 heeft verweerder hiertegen een bezwaarschrift ingediend.
- 2.4 Bij besluit van 15 oktober 2009 heeft de Staatssecretaris van Justitie het bezwaar ongegrond verklaard.
- 2.5 Op 10 november 2009 heeft verweerder hiertegen beroep bij de rechtbank ingesteld.
- 2.6 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard.

3. Standpunt van de Minister

- 3.1 De Minister (voorheen de Staatssecretaris van Justitie) is van oordeel dat het besluit van 15 oktober 2009 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Minister heeft één grief tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.3 De rechtbank overweegt ten onrechte in rechtsoverweging 4.1 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"(...) Het enkel overleggen van een Spaanse verblijfsvergunning waarop de aantekening "EG-langdurig ingezetene" niet staat vermeld is derhalve in beginsel onvoldoende om de status van eiseres als langdurig ingezetene aan te tonen."

En vervolgens ten onrechte in dezelfde rechtsoverweging 4.1:

"Nu eiseres naast de verblijfsvergunning echter ook het bovengenoemde document van het Spaanse Ministerie del Interior heeft overgelegd, heeft eiseres haar stelling dat zij in het bezit is van de status EG-langdurig ingezetene nader onderbouwd. Daarnaast heeft eiseres aangevoerd dat de Spaanse autoriteiten haar het gevraagde pasje niet geven en voorts weigeren een verklaring af te geven dat zulks het geval is. De enkele stelling van verweerder dat de verblijfsintitels op het pasje dient te staan en dat het door eiseres overgelegde document niet de waarborgen uit de Richtlijn bevat om fraude te voorkomen, is onvoldoende om het door eiseres overgelegde bewijs te passeren. Eiseres is als gevolg van de opstelling van de Spaanse autoriteiten in bewijsmood geraakt en zij beschikt niet over de middelen om daarin verandering te brengen. (...) In het kader van de

zorgvuldige voorbereiding had verweerder, alvorens te beslissen op de aanvraag, meer informatie dienen te vergaren omtrent de verblijfsstatus van eiseres, bijvoorbeeld door nadere informatie op te vragen bij de Spaanse autoriteiten. In het kader van een deugdelijke motivering had verweerder dienen in te gaan op de door eiseres aangevoerde omstandigheid dat de Spaanse autoriteiten in de regio rond Murcia, waar eiseres in Spanje woonachtig was, geen pasje met de status "EG-langdurig ingezetene" verstrekken en aangeven dat genoeg dient te worden genomen met een verklaring zoals door eiseres overgelegd. Nu verweerder dit niet heeft gedaan is het besluit onzorgvuldig tot stand gekomen en onvoldoende gemotiveerd. Bovendien acht de rechtbank het rechtens niet aanvaardbaar dat de gerechvaardigde belangen van eiseres bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning in Nederland zouden moeten wijken voor het algemene belang van fraudebestrijding ten aanzien van verblijfsvergunningen, nu verweerder haar in dat opzicht, als eerder overwogen, geen verwijt of voorbehoud heeft gemaakt. Het beroep is derhalve gegrond."

- 3.4 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berust rechtsoverweging 5 op pagina 4. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverweging aan.

4 Toelichting op de grief

Ad grief 1

- 4.1 Alvorens inhoudelijk op de grief in te gaan, merkt de Minister ter verduidelijking allereerst het volgende op. De onderhavige procedure heeft betrekking op de bij brief van 19 januari 2009 door verweerder ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000, onder de beperking "arbeid in loondienst". Aan verweerder is tegengeworpen dat zij niet in het bezit is van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Verweerder betoekt zich op artikel 17, eerste lid en onder h, Vw, waarin wordt vermeld dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf, indien het betreft de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen die is afgegeven door een andere staat die Partij is bij het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. De Minister is van mening dat aan verweerder op goede gronden het ontbreken van een geldige mvv is tegengeworpen. De Minister merkt hiertoe het volgende op.
- 4.2 In artikel 7, lid 1, van de Richtlijn 2003/109/EG (Richtlijn) wordt vermeld dat om de status van langdurig ingezetene te verkrijgen de betrokken onderdaan van een derde land een verzoek indient bij de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar hij verblijft. In artikel 8, lid 2 van de Richtlijn wordt vermeld dat de lidstaten aan langdurig ingezetenen een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen verstrekken. Voorts wordt in artikel 8, lid 3, van de Richtlijn vermeld dat een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen mag worden afgegeven in de vorm van een sticker of van een afzonderlijk document. De vergunning wordt afgegeven volgens de voorschriften en het standaardmodel van Verordening (EG) nr. 1030/2002 van de Raad van 13 juni 2002 betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfsvergunningen voor onderdanen van derde landen. In de rubriek "soort vergunning" vermelden de lidstaten "EG-langdurig ingezetene". In punt 11 van de considerans/preambule bij de Richtlijn wordt het volgende vermeld. Bij de toekenning van de status van langdurig ingezetene moet een verblijfsvergunning worden afgegeven waarmee de betrokkene gemakkelijk en onmiddellijk zijn juridische status kan aantonen. Deze verblijfsvergunning moet tevens aan strenge technische eisen voldoen, met name wat de beveiliging tegen vervalsing en namaak betreft, om misbruik in de lidstaat die de status heeft toegekend of in de lidstaten waar het recht van verblijf wordt uitgeoefend, te voorkomen.

- 4.3 Uit het vorenstaande volgt dat het in het geval van verweerder de Spaanse autoriteiten zijn die dienen te beoordelen of verweerder voldoet aan de voorwaarden voor verkrijging van de status van langdurig ingezetene. Indien verweerder volgens de Spaanse autoriteiten aan deze voorwaarden voldoet, dan zijn het de Spaanse autoriteiten die aan haar een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene dienen te verstrekken in overeenstemming met artikel 3 van de Richtlijn. Andere lidstaten hoeven geen genoegen te nemen met documenten die niet voldoen aan de juiste kenmerken. De Minister is dan ook van mening dat hij met de door verweerder overgelegde documenten, te weten een Spaanse verblijfsvergunning en een document van het Spaanse Ministerio del Interior, geen genoegen hoeft te nemen. Dat de Minister verweerder geen verwijt of voorbehoud van fraude heeft gemaakt, komt reeds omdat de Minister de door verweerder overgelegde Spaanse documenten niet nader heeft onderzocht. Om fraude (vervalsing en namaak) tegen te gaan – zie ook punt 11 van de preambule behorend bij de Richtlijn – dienen immers (juist) de Spaanse autoriteiten een in overeenstemming met de Richtlijn zijnd document af te geven. De Minister is van mening dat indien de Spaanse autoriteiten in gebreke blijven voor wat betreft de afgifte van het juiste document, het aan verweerder is om (al dan niet met juridische ondersteuning) contact met de Spaanse autoriteiten op te nemen en te bewerkstelligen dat alsnog het juiste document wordt afgegeven. Voor de aannahme van een verplichting voor de Minister om de echtheid en de inhoudelijke juistheid van de door verweerder overgelegde Spaanse documenten te beoordelen/onderzoeken dan wel dienaangaande nadere informatie bij de Spaanse autoriteiten op te vragen ontbreekt enige (juridische) grond. De rechtbank heeft het vorenstaande miskend.

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 15 oktober 2009 ingestelde beroep.

Den Haag, 26 mei 2010

Gemachtigde

B.M. Kristel, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 – 779 4974
telefax 070 – 779 5506